

meget at maatte fraraade denne Bestemmelse. Eigesaa naturligt som vi erkjende det for at være, at en Fader efter Forordningen 21de Mai 1845 § 28 kan faae en Capital sat fast for et Barn, hvem han vil sikke Renterne af samme, men hvem han ikke anseer for tilstrækkelig huusholderisk, til at han kan betroe det selve Capitalbestyrelsen, ligesaa lidet naturligt forekommer det os, om en Fader, der nærer en saadan Tvivl om sit Barns Gyne til at styre dets Sager som en fornustig Huusholder, vil istedetfor at sikke det en vis Rente foretrække at sætte det ind i en Landbedrift under saadanne Forhold, at han samtidig berøver det den Raadighed over og Gyne til at rejse Penge paa Bedriftens Substans, som der saa let kan blive Brug for, hvis Driften skal kunne føres paa en fornustig Maade. Vi vilde ikke kunne Andet end ansee det som særdeles uheldigt, om en Tendens hos Landeieendomsbesidderne til fremfor Alt at stræbe efter at see Eiendommene bevarede i deres Slægt skulde forlede Mange til at træffe deslige den frie Omsætning og den efter enhver Tids Omstændigheder hensigtsmæssigste Driftsmaade hemmende Dispositioner, og paa det Uheldige heri maae vi lægge saameget større Vægt, som det efter vor Betragtning er klart, at en Tilladelse til at træffe Dispositioner af denne Art, om den ikke strider imod Ordene i Grundlovens Forbud mod Oprettelsen af Fideicommissgods, dog ialtfald staaer i Strid med dette Forbuds Aand og kommer i directe Modfætning til de statsøkonomiske Grundfætninger, af hvilke det idetmindste tildeels maa ansees for fremgaaet. For 1848 betragtedes det som en afgjort Sag, at Belæggelsen med et fideicommissariff Vaand under ingen Omstændigheder kunde ventes bevilget, hvor der ikke var Spørgsmaal om store Eiendomme, der maatte antages under alle Forhold at ville afgive saadanne Indtægter, som vilde være rigelige for Besidderen, selv om han gaaeste overlod Brugen og Driften til Andre; men efter den Bestemmelse, der nu er foreslaaet, skulle alle Landeieendomme over 1 Tønde Hartkorn kunne belægges med fideicommissariff Vaand — foreløbigen vel kun for een Generation; men en Fyldestgjørelse af den Tendens, der skulde fremkalde saadanne Vaand-

læggelser, vil ikke kunne finde Sted, medmindre det forudsættes, at den samme Tendens vil føre til, at de fortsættes ogsaa for følgende Slægtled.

Undertegnede Carlsen, N. P. Hansen og Moltke kunne derimod ei Andet end ansee denne Bestemmelse for meget hensigtsmæssig, idet vi betragte det som meget ønskeligt, at der aabnes en Afgang til uden al for stor Banffelighed at forhindre, at en Eiendom f. Ex. paa Grund af en enkelt Persons Mangler eller Svaghed gaaer ud af en Familjes Besiddelse. Heller ikke kunne vi indrømme, at man efter almindelig Sprogbrug kan kalde et Vaand, der er paalagt for een Persons Levetid, et fideicommissariff Vaand.

Det har været under alvorlig Overveelse i Udvalget, om der ikke, naar den kongelige Myndighed til at bevilge Løsningen af Majoratsbaand i sit Princip skal begrænses og afløses ved i det Væsentlige lorbestemte Betingelser, burde træffes særlige Bestemmelser for det Tilfælde, at de gjældende Successionsregler bringe et Godsmajorat over i en Udlandings Besiddelse. Det er aabenbart, at Spørgsmaalet om, i hvad Forhold Lovgivningsmagten, enten som tilladende eller forbydende, beskyttende eller modvirkende, bør stille sig til den vedvarende Bestaaen af de store Fideicommissbesiddelser i faste Eiendomme, ikke er et blot privatretligt og statsøkonomisk i indskrænket Forstand, men et stort socialt politisk Spørgsmaal, og det synes os ikke at kunne være tvivlsomt, at selv den gunstigste Betragtning af Majoratsinstitutionen maa have til sin Forudsætning, at det Aristokrati, for hvilket denne Institution vil danne Grundlaget, bliver et indenlandsk og ikke et udenlandsk Aristokrati, hvis øvrige Stilling og Forhold maa gjøre det fremmed for Landets almindelige Interesser. Det er derfor forekommet os, at vigtige Grunde kunde tale for ved Udgivelsen af nærværende Lov tillige at give en Forskrift, der, medens den vogtede sig for at gjøre et Indgreb i den privatretlige Formueerhvervelse, der kom en Udlandning tilgode ved, at han efter de gjældende Successionsregler kom i Besiddelse af et her i Landet liggende Majoratsgods, dog drog Omsorg